

Beste Rob,

Dank je wel om Katleen Vinck en Esther Thielemans uit te nodigen voor deze tentoonstelling.

Beste Rob,

Dank je wel om mij vorige week zaterdag tijdens Art Brussels, op de vooravond van de opbouw van een crazy tentoonstellings-scenografie van Lieven Segers in de galerie, het nakende Antwerp Art Weekend en het chaotische Ballroom Project, ... te vragen om een openingswoord te geven op deze tentoonstelling.

Maar goed, ik dacht "I can do this", "i'm a pro", "ik sta wel vaker voor een paar honderd man", ... so here we go!

Dames en heren, gewaardeerde gasten, kunstliefhebbers, kunstkenneren en kunstenaars, welkom hier bij PARK, waar we ons weer een keer begeven op een reis van artistieke verkenning en ontdekking.

Vanmiddag staan we voor de interessante dialoog tussen twee opmerkelijke kunstenaressen: de Belgische beeldhouwer Katleen Vinck en de Nederlandse schilder Esther Thielemans.

Als galeriehouder van Katleen, is het zeer fijn voor mij om haar via deze boeiende tentoonstelling te introduceren. Een tentoonstelling waarin de klassieke disciplines van beeldhouwkunst en schilderkunst samensmelten, en inspiratie putten uit de wereld van architectuur, tijd en licht.

Op een zeer bijzondere wijze nodigen Katleen en Esther ons uit om de essentie van ons bestaan, de vergankelijkheid van tijd en ook de interactie tussen het tastbare en het vluchtige te overdenken.

En al staan er een aantal zeer verschillende werken in een reeks, je zou ze hier bijna kunnen lezen als een dialoog tussen twee individuele werken.

Ik ken het werk van Katleen al heel erg lang en kan daar ook veel over vertellen. Het werk van Esther ken ik ook al enige tijd via Ron Mandos, maar ook via Cinnamon van Pieter Dobbelsesteen. Ik heb me bijgevolg verder laten inspireren door wat er mij eerder deze week aan beeldmateriaal van de opbouw werd doorgespeeld.

Laten we beginnen met de – voor mij – visionaire beeldhouwwerken van Katleen Vinck. Haar opmerkelijke sculpturen voeren ons mee naar een wereld waarin oervormen en brutalistische architectuur samensmelten met futuristische ontwerpen, resulterend in adembenemende creaties die onze perceptie van ruimte en materialiteit uitdagen.

Haar basis ligt bij een soort van zeer herkenbaar architectuur-archetype, basisvormen die iedereen herkent en erkent, maar door verloop van tijd hun functie lijken te verliezen. Met behulp van trompe-l'oeil weet Katleen ons oog meesterlijk te bedriegen, illusies te creëren die de grenzen tussen werkelijkheid en verbeelding laten vervagen. Zo staan sculpturen die tonnen lijken te wegen, subtiel te ballanceren op één enkel draagpunt. Haar gekozen materialen, vaak betonachtig en de belichaming van duurzaamheid, weerspiegelen de monumentale aard van haar onderwerpen.

Deze beeldhouwwerken staan als getuigenissen van de diepgaande kennis van de kunstenaar over architectonische perioden en hun relatie tot het verstrijken van de tijd. Futuristisch ogende ontwerpen blijken dan toch plots oud-Indische begraafplaatsen te zijn. Met haar werk nodigt Katleen ons uit om na te denken over de cyclische aard van de geschiedenis en de evolutie van onze bebouwde omgeving.

Laten we dan onze aandacht even richten op de sequentie van monochrome schilderijen van Esther Thielemans. Esther's artistieke visie dompelt ons onder in een wereld van subtiliteit en introspectie, waarin tijd en licht samenkomen om een etherische tijdlijn te creëren. Haar schilderijen, bijna steeds gepresenteerd in series, ontvouwen zich als een reeks waarbij ze ons uitnodigt om via onze emoties en waarnemingen een visuele reis te maken door het verglijden van de tijd.

Met haar meesterlijk gebruik van kleur legt Esther de vluchtige aard van het voorbijglijdende licht vast, waarbij ze een gevoel van rust en contemplatie oproept.

Maar voor mij ook een gevoel van melancholie. En net zoals Katleen, brengt Esther in sommige van haar werken een sterk contrast tussen een klassiek warm gevoel en een harde hedendaagse techniciteit.

Elke sequentie van het grote paneel draagt de last van de tijd, terwijl ze op subtiële wijze het verstrijken ervan verkent door middel van de voortdurend veranderende interactie tussen licht, schaduw en kleurtemperatuur. In deze series zien we momenten die in de tijd zijn opgeschort, en nodigt ze ons – of mij althans – uit om na te denken over de vergankelijke aard van ons bestaan.

Samen presenteren Katleen Vinck en Esther Thielemans een tentoonstelling die de grenzen van traditionele artistieke disciplines overstijgt – of hier misschien beter gezegd “interlinkt”.

Hun werken zijn op een bijzondere manier met elkaar verweven en creëren een dialoog tussen het monumentale en het vluchtige, het tastbare en het ontastbare.

Terwijl u deze tentoonstelling verkent, hoop ik dat u eveneens de diepgaande interactie tussen schilderkunst, beeldhouwkunst, architectuur, tijd en licht ervaart.

Dank u wel.